

I no deixam de trobar un NP *ḥaṭṭābī* entre els indígenes algerians (*Gouv. Gen. Alg.*, 220); res d'això entre els dels beduïns, catalogats per Hess. Per pendre-ho seriosament, però, no havent-hi proves ni gran versemblança d'una etimologia antroponímica, caldria algun indicatiu que aquest nom de persona, d'una llista africana i recent, vagi tenir curs en l'àrab medieval d'Espanya o de les costes magrebines. L'arrel aràbiga *ḥtb* no s'hi presta: infecunda i de sentits poc afins (retòrics: Dozy, *Suppl.*, I, 381; «allocutio, rhetoricus, desperare», *RMa*; res en *PAlc*); amb això s'acumula: 1) el caràcter excepcional de *tt* > *st*; 2) *ḥ*- generalment dona *f*- en català, rarament *k*-); 3) ni Dozy, ni *RMa*, etc., no confirmen l'existència d'un adjectiu *ḥaṭṭābī* d'aquesta arrel; 4) darrere una *ā* llarga, l'àrab vulgar sol retrotraure l'accentuació a la síl·laba penúltima, i aquí tenim accent *-vi*, no pas a la *ā*.

A una illa quasi insignificant la cosa versemblant és que siguin els nostres pescadors i gent de mar que li hagin donat el nom. A diferència de s'Espalmador, on hi ha cisternes (i fins un pou, si bé, em deien, d'aigua «salmaia», que algun cop s'hauran empassat, si cal, els qui hi aborden); igual a s'Espardell i a les altres illetes veïnes, on almenys hi ha cocons; a Castaví, tan petit, no hi ha d'haver una gota d'aigua dolça ni un trist degotall. Pobre pescador que t'hi llança la maror, si no tasses vi, si no duus almenys una botella o una ampolleta, t'hi moriràs de set. *Tasta vi! Gasta vi!*, no hi ha més. Nom anàleg al dels riuets *Tastavins* o *Cercavins*, de Terra Ferma (Matarranya, Segarra) quasi sempre tan eixuts que el qui en segueix el llit s'hi escanya de set. Parcialment amb l'evolució fonètica *G*- > *k*- pròpia de la gent arabitant. *Gundefrids* > *Confrides*, *GALLI CANTUS* > *Callicant* (i aquí la influència del castellà *cata-vino* s'hi sumaria). La pronúncia registrada sempre per Coromines fou «kastəví» amb *a* plena, a diferència de la *ə* següent, ço que corrobora el sentiment popular d'un nom compost.

CASTELLITX (Algaida, Mall. 27, h-7)

Nom d'una ermita (Ermita de la Pau de Castellitx), d'un puig (256 m.), d'una font i de dues propietats rústiques: C. d'en Barra d'Or i C. de la Pau.

El *Llibre del Repart.* (f. 17v, Busquets 738), registra *Alqueria Castellitx*, amb variants insignificants als altres còdexs (*castelitx* i *Castalitx*). El Mapa Despuig ho registra igual.